

Arrest

nr. 301 251 van 8 februari 2024
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. DE WOLF
Louizalaan 54/3de verd.
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE Xide KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 21 september 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 augustus 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 november 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 december 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. WILLAERT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN *loco* advocaat P. DE WOLF en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 27 december 2021 als niet-begeleide minderjarige België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt de volgende dag om internationale bescherming. Op 23 augustus 2023 neemt de adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de adjunct-commissaris) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 25 augustus 2023 aan verzoeker aangetekend wordt verzonden en luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben en bent geboren in 1998 in Khadakhail, in het Shirzad district, in de provincie Nangarhar. U bent Pashtoun, soennitisch moslim, ongehuwd en bent in Afghanistan niet naar school gegaan.

Uw vader heet S(...) K(...) S(...) en woont momenteel nog in het dorp Khadakhail. Uw moeder heet K(...) S(...), maar zij is ongeveer twaalf jaar geleden overleden. U heeft ook nog twee broers, genaamd K(...) en M(...). K(...) is ongeveer 29 jaar oud en M(...) ongeveer 13 jaar oud. Daarnaast heeft u ook nog één zus, genaamd M(...) en zij is ongeveer 15 jaar oud. Zij wonen alle drie nog bij uw vader in het dorp Khadakhail.

U werkte bij de lokale opstandelingen in een controlepost in Shirzad in het dorp. U bent daar ongeveer vijf maanden voor uw vertrek aangesloten. U bewaakte de controlepost, controleerde passerende wagens en vocht soms tegen de taliban. Daarnaast zat uw broer K(...) in het leger. Hij begon in het leger ongeveer 8 jaar geleden en werkte eerst twee jaar lang in Baghlan, nadien in Badakhshan.

Uw broer K(...) ontving omwille van zijn job een dreigbrief van de taliban één maand voor u uit Afghanistan vertrok. De taliban kwamen die thuis afgeven aan uw jongere broer M(...). De taliban uitten ook meerdere bedreigingen aan uw adres. Ze zouden u vermoorden als uw broer K(...) niet met zijn beroep zou stoppen. De taliban ondernamen ook meerdere pogingen om u te rekruteren. Als veiligheidsmaatregel besloot u zich aan te sluiten bij de lokale opstandelingen.

Toen u vijf maanden was aangesloten bij de lokale opstandelingen vond er een aanval op uw controlepost plaats. Daarop heeft u uw dorp verlaten en bent u naar Nangarhar stad vertrokken. Toen u in Nangarhar was, zijn de taliban naar uw huis gekomen en hebben ze aan uw vader gevraagd waar u was.

Omwille van bovenstaande redenen verliet u Afghanistan één maand voor de machtsovername. U kwam aan in België op 27 december 2021 en diende een verzoek om internationale bescherming in op 28 december 2021.

Sinds de machtsovername is uw broer K(...) vermist en is er tot op heden geen nieuws over waar hij zich bevindt. De taliban bedreigen uw familie nog op dagelijkse basis sinds uw vertrek.

Ter staving van uw verzoek legt u volgende documenten neer: (1) uw taskara, (2) een certificaat van uw werk, (3) foto's van uzelf in Afghanistan, (4) de taskara van uw broer, (5) de bankkaart van uw broer, (6) foto's van uw broer bij het leger en tot slot (7) de taskara van uw vader.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u geen elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Derhalve werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken en evenmin om zwaarwegende gronden aannemelijk te maken dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Vooreerst dient gewezen te worden op uw misleidende verklaringen met betrekking tot uw leeftijd. Van een verzoeker om internationale bescherming kan verwacht worden dat hij van bij aanvang waarheidsgetrouwe verklaringen aflegt over zijn identiteit. Zo gaf u bij binnenkomst en uw registratie in België aan geboren te zijn op 30 november 2005 en dus 16 jaar oud te zijn (NMBV, registratiefiche, dd. 28 december 2021). Uit een leeftijdsonderzoek uitgevoerd op 9/2/2022 bleek echter dat u een leeftijd had van zeker ouder dan 18 leeftijd jaar, waarbij 23 jaar een minimum leeftijd was. Uw administratieve leeftijd werd vastgesteld op 24 februari 1998. Gewezen de resultaten van het leeftijdsonderzoek stelt u hiermee akkoord te gaan (CGVS, p.4). Dat uw geboortedatum op basis van de leeftijdstest aangepast werd van 30 november 2005 naar 24 februari 1998 is wel een negatieve indicatie voor uw algehele geloofwaardigheid.

Daarnaast kan er geen geloof gehecht worden aan uw profiel als opstandeling in het dorp tegen de taliban. U bent namelijk over meerdere essentiële elementen met betrekking tot uw job te vaag en oppervlakkig. Vooreerst werd u gevraagd om wat meer te vertellen over uw werk bij de lokale opstandelingen (CGVS, pagina 4). Daarom vroeg u "wat, hoe?". U werd dan gevraagd wat u daar deed, waarop u zei dat u daar was met hen, rond hing met hen en dat u opnieuw louter daar was met hen en rond hing met hen als er een gevecht was (CGVS, pagina 4). U werd dan opnieuw nog gevraagd wat exact u daar deed als u daar was, waarop u opnieuw vroeg "wat, wat bedoel je?". Uw reactie is geenszins ernstig. Voorts werd u de vraag gesteld waar u werkte, waarop u zei dat u gewoon daar in de controlepost was met hen, dat u soms

met hen op de route ging maar dat u anders daar in de controlepost bleef. Wanneer u dan gevraagd werd waar die controlepost was, zei u simpelweg in het dorp in Shirzad (CGVS, pagina 5). Opnieuw is die verklaring erg beperkt. Iets later tijdens het persoonlijk onderhoud werd u opnieuw de vraag gesteld wat u precies deed gedurende de dag. Daarop verklaarde u dat jullie aan de wegen stonden, uit de controlepost kwamen en aan de weg stonden en de auto's doorzochten en controleerden (CGVS, pagina 6). U verklaarde dan dat jullie zochten om te zien of ze taliban of Hasj bij hadden en dat jullie daarnaar zochten. U werd ter verduidelijking gevraagd hoe jullie de auto's controleerden, waarop u beschreef dat de ene persoon hier zou staan, de twee anderen daar en dan nog twee mensen hier en als ze probeerden te ontsnappen zou de andere die vangen. Ter verduidelijking werd gevraagd wat u precies deed om de auto's te controleren. Daarop verklaarde u louter dat jullie controleerden en dat jullie het zouden nemen als er iets was (CGVS, pagina 6). Er werden heel wat vragen gesteld en kansen geboden om concrete informatie te geven over wat u precies deed, maar telkens waren de antwoorden die u gaf bijzonder vaag en niet concreet. Toen u later ook gevraagd werd hoe uw dag eruit zag van het moment dat u opstond tot u ging slapen, zei u enkel dat de dag zo voorbij zou gaan. Wanneer dan nog naar andere activiteiten van uw werk werd gevraagd, zei u dat jullie van jullie controlepost naar de andere controlepost van jullie vrienden gingen. Als dan werd gevraagd wie in die andere controleposten werkten, verklaarde u opnieuw weer heel vaag dat de anderen dat deden en dat ze uit allerlei provincies kwamen. Daarna werd u ook de vraag gesteld of u iets moest doen om u te kunnen aansluiten bij hen, waarop u enkel bevestigend antwoordde. Toen u dan gevraagd werd wat u moest doen, kon u wel vertellen dat u eerst naar het districtshuis bent gegaan, dan naar het commissariaat en het hoofdkantoor van de politie en dat u van daar uit naar de training in de Zahid academy bent gegaan voor één maand training (CGVS, pagina 5). Wanneer u dan verder werd gevraagd over wat die training precies inhield, waren uw antwoorden echter opnieuw zeer beperkt en weinig concreet. Toen u werd gevraagd wat u deed tijdens de training, zei u enkel dat ze daar training gaven. U werd dan gevraagd wat voor training ze u daar gaven, waarop u opnieuw erg beperkt zei dat ze u daar training gaven en de training van de wapens (CGVS, pagina 5). Gelet op uw erg beperkte antwoorden, werd u er attent op gemaakt dat het erg belangrijk is om te weten wat u in uw job deed en wat uw situatie was. Ter verduidelijking werd dan de vraag gesteld om meer specifieke informatie te geven over wat u had geleerd tijdens de training, waarop u opnieuw zeer beperkt zei dat u hebt geleerd hoe u moest schieten met wapens (CGVS, pagina 5). Verder werd u nog gevraagd of er iets anders was dat u geleerd had, waarop u bevestigend antwoordde. Toen u gevraagd werd wat, zei u dat u geleerd had dat u op de weg moest zitten en dat niemand naar de controlepost mocht komen (CGVS, pagina 5). U werd er dan op gewezen dat u voor één maand daar was en gevraagd wat u daar gedurende die periode in de Zahid academy gedaan heeft. Opnieuw verwees u in vage termen louter naar het feit dat ze u leerden hoe u moest schieten (CGVS, pagina 5). Heel concreet werd u dan gevraagd hoe ze u hebben leren schieten, waarop u zei dat ze een target plaatsten en u daarop moest schieten (CGVS, pagina 5). Voor een laatste keer werd u gevraagd of er niets meer was dat u kon vertellen over die training, waarop u opnieuw zei dat ze u enkel leerden schieten (CGVS, pagina 5). Na het herhaaldelijk stellen van vragen over wat u deed tijdens uw training één maand lang, is dit nog steeds een erg beperkt antwoord dat niet getuigt van enige doorleefdheid. Nadien werd ook gevraagd hoe uw controlepost eruit zag, waarop u zelf vroeg "hoe?". Ter verduidelijking werd opnieuw gevraagd om uw werkplaats te beschrijven. Daarop zei u enkel dat het gemaakt was van cement en beton (CGVS, pagina 6). Wanneer u gevraagd werd of u nog meer informatie kon geven over hoe de controlepost eruit zag, dan zei u dat het was zoals in het lokaal van het CGVS (CGVS, pagina 6). Verder werd u ook gevraagd of u nog naar huis ging of in de controlepost bleef, waarop u zei dat u in de controlepost was (CGVS, pagina 6). Nadien verklaarde u echter dat u soms wel nog naar huis ging en dat jullie naar huis zouden gaan als u uw familie zou missen (CGVS, pagina 8).

U kon wel nog vertellen dat ze u tijdens uw training een uniform gaven, maar dat u in het dorp geen uniform droeg, dat u maandelijks een loon kreeg uitbetaald van 11.000 Afghani (CGVS, pagina 5), dat uw commandant N(...) heette (CGVS, pagina 5-6) en kon u een aantal collega's opnoemen (CGVS, pagina 5). Deze enkele elementen wegen echter niet op tegen de vage, zeer beperkte en tegenstrijdige verklaringen die u aflegde over alle andere essentiële elementen met betrekking tot uw werk.

Niet onbelangrijk is ook dat u deze job dit niet heeft vermeld bij de DVZ (DVZ, vragenlijst CGVS, verklaring dd. 17 mei 2022), noch in uw registratiefiche (NMBV, registratiefiche, dd. 28 december 2021). Toen u geconfronteerd werd tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS met het feit dat u dit niet vermeld heeft bij de DVZ, noch in uw kort asielaanvraag (DVZ, vragenlijst CGVS, verklaring dd. 17 mei 2022), noch bij de aanduiding van uw beroep (DVZ, verklaring dd. 17 mei 2022, pagina 6-7), zei u louter dat u dit tijdens het vorige interview wel verteld hebt, maar dat ze daar zeiden dat er niet veel tijd was en dat u daarover kon vertellen tijdens uw volgende interview (CGVS, pagina 8). Daarbij is het echter bedenkelijk dat u wel de tijd had om te vertellen over het beroep van uw broer K(...) en de vermeende rekrutering door de taliban. Dat u dan niet eerst besloot te vertellen over uw eigen profiel is niet aannemelijk en doet afbreuk aan uw verklaringen.

Voorts kan er ook geen geloof gehecht worden aan het profiel van uw broer K(...) die bij het leger zou hebben gewerkt. Ook wat betreft het beroep van uw broer bent u namelijk met betrekking tot meerdere belangrijke elementen te vaag en oppervlakkig. Eerst en vooral werd u gevraagd wat uw broer K(...) precies in het leger deed. Daarop antwoordde u dat hij dat gewoon deed. Toen u opnieuw werd gevraagd wat hij deed in het leger, zei u dat hij dat daar deed, dat hij in de controlepost was en dat hij daar zou gaan als er iets was. U werd gevraagd naar zijn rang, maar daarop moest u het antwoord schuldig blijven. U werd dan ook nog gevraagd naar zijn eenheid, maar ook daarop zei u louter dat hij in het leger was en moest u een verder antwoord schuldig blijven. U werd dan nog gevraagd of hij in een bepaald departement zat, waarop u antwoordde van niet. Daarna werd ook gevraagd naar zijn overste, maar zei u dat u dat niet wist omdat u niet bij hem was. U werd dan nog gevraagd om wat meer te vertellen over zijn job en wat hij deed op dagelijkse basis, maar toen zei u dat jullie niet spraken met hem dus dat jullie niet op de hoogte waren van zijn job of van wat hij deed. Daarna verklaarde u ook nog dat hij gedurende acht jaar niet meer is thuis geweest. U werd gevraagd hoe oud u was als uw broer K(...) bij het leger ging, maar ook daarop moest u het antwoord schuldig blijven.

U kon hier wel nog verklaren dat hij in totaal acht jaar in het leger gewerkt, eerst twee jaar in Baghlan heeft en nadien in Badakhshan alsook dat hij voor zijn aantreden bij het leger naar het commissariaat is gegaan, dan naar het hoofdkwartier van de politie en dat zijn training in Mazar was gedurende ongeveer drie, vier of vijf maanden. Wanneer u dan meer in detail werd gevraagd of uw broer K(...) ooit vertelde wat hij moest doen tijdens die training, zei u van niet. U werd gevraagd of er nog iets meer was dat u kon vertellen over uw broer en zijn tijd in het leger, waarop u zei dat u niets wist. Er werd u dan gevraagd hoe u aan de foto's van uw broer K(...) in het leger bent geraakt, waarop u antwoordde dat een vriend van hem die heeft toegestuurd (CGVS, pagina 7). Voorts werd de vraag gesteld wat voor vriend dat was, wie hij was en vanwaar u hem kende, waarop u zei dat het iemand was die naar het dorp kwam, genaamd H(...). U verklaarde dat u de foto's dus niet van uw broer heeft ontvangen maar van H(...) (CGVS, pagina 8). Nadien vertelde u ook dat u met uw broer eigenlijk nooit sprak omdat u zijn nummer niet had om met hem te praten. Wanneer u echter gevraagd werd hoe u dan aan de informatie kwam dat uw broer K(...) in Baghlan en Badakhshan werkte, verklaarde u dat u die informatie had van zijn vrienden. U werd dan ook gevraagd of u nooit naar uw broer vroeg als u met zijn vrienden aan de telefoon was, waarop u zei dat u vroeg hoe het ging met hem en wat hij deed (CGVS, pagina 8). Daarbij is het zeer bedenkelijk dat u in die acht jaar dat uw broer K(...) voor het leger gewerkt heeft, nooit met hem rechtstreeks in contact zou zijn geweest, noch dat u over geen enkele andere informatie beschikt wat betreft zijn functie en taken, ook al was het dan via de vrienden waarmee u wel in contact zou zijn geweest.

Daar u het beroep van uw broer als één van de hoofdredenen aanhaalt voor uw vertrek uit Afghanistan, kan van u verwacht worden dat u over enige informatie beschikt met betrekking tot zijn functie in het leger of op zijn minst blijkt geeft van enige inspanning om dergelijke informatie te bekomen. Daar u over bijzonder weinig informatie beschikt wat betreft het beroep van K(...), moet besloten worden dat zijn tewerkstelling in het leger en dus bij de Afghaanse overheid niet geloofwaardig is.

Daarenboven kan geen geloof worden gehecht aan de rekruteringspogingen van de taliban waarmee u geconfronteerd werd, noch aan de problemen die u kreeg omwille van het weigeren van die rekrutering. U verklaarde op DVZ dat de taliban u probeerden te overtuigen om bij hen aan te sluiten maar verklaarde dat u dat niet gedaan heeft en u daarom uw land hebt verlaten (DVZ, verklaring dd. 17 mei 2022). U verklaarde echter tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS op geen enkele wijze spontaan over de rekrutering door de taliban in uw vrij relaas (CGVS, pagina 12-13). Er werd u nochtans gevraagd of u iets had toe te voegen en of u alle redenen had kunnen geven waarom u uit Afghanistan bent vertrokken of waarom u niet zou kunnen terugkeren, waarbij u niets extra aanhaalde (CGVS, pagina 13). Toen u werd geconfronteerd met het feit dat u bij DVZ verklaarde dat de taliban u wilde rekruteren, maar dat u dat niet aanhaalde tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS, zei u "het was zo" (CGVS, pagina 13). Ter verduidelijking werd u opnieuw gevraagd waarom u tijdens het persoonlijk onderhoud in het vrij relaas niet verklaard had dat u door de taliban werd gerekruteerd. Daarop verklaarde u dat u het wel zei. U werd echter eerder enkel in algemene termen bevraagd over rekrutering en op geen enkele wijze haalde u toen aan dat u persoonlijk ook werd gerekruteerd (CGVS, pagina 11-12). Uw verklaring kan dus niet overtuigen en ook uw latere vage verklaringen doen verder afbreuk aan uw geloofwaardigheid. Als u namelijk gevraagd werd wie van de taliban mensen rekruteerden, dan antwoordde u enkel dat er veel spionnen waren (CGVS, pagina 11). Voorts werd u gevraagd waar ze die rekrutering dan deden, waarop u antwoordde dat ze naar daar zouden komen in het dorp in burgerkledij, ze daar spioneerden en ze mensen vertelden dat ze naar een bepaalde plaats moesten komen. Ter verduidelijking werd dan nog gevraagd of ze dat dan in de moskee deden, op straat of waar precies. Daarop zei u dat ze het ook in de moskee deden, buiten op de velden en overal (CGVS, pagina 11). U werd dan nog de vraag gesteld hoe de taliban de mensen probeerden te overtuigen en wat ze zeiden tegen de mensen. Daarop antwoordde u in hele vage termen "ze deden het zo, de dingen die je zegt, ze zouden het zeggen, de dingen die je brengt, ze zullen het naar je brengen" (CGVS, pagina 12). Ter verduidelijking werd u gevraagd wat u bedoelde met

“ze zullen het naar je brengen”, waarop u verklaarde dat het zo was dat ze de overheidsmensen doodden. Opnieuw. Daarnaast bent u ook warrig en tegenstrijdig over wanneer de taliban u voor het eerst vroegen om u bij hen aan te sluiten. U werd namelijk gevraagd hoe lang voordat u zich aansloot bij de lokalen de taliban aan u vroegen om zich aan te sluiten bij hen. Daarop antwoordde u dat het vijf maanden daarvoor was (CGVS, pagina 14). Later werd u ter bevestiging dezelfde vraag opnieuw gesteld en antwoordde u plots dat het twee maanden voordien was (CGVS, pagina 16). Opnieuw bent u dus tegenstrijdig in uw verklaringen, hetgeen de geloofwaardigheid van uw relaas verder aantast.

Daarenboven is het bizar dat de taliban iemand zouden willen blijven rekruteren wiens broer reeds jaren lang in het leger is aangesloten en die zelf herhaaldelijk weigert om zich aan te sluiten bij hen. Toen u werd gevraagd waarom de taliban u zouden vertrouwen, aangezien onder andere uw broer K(...) reeds in het leger zat, antwoordde u dat de taliban u vertrouwden op een manier dat ze zelfs wisten dat u uw eigen broer zou doden. Opnieuw werd u ter verduidelijking gevraagd waarom de taliban u zo zouden vertrouwen, waarop u antwoordde dat ze u vertrouwden op die manier om jouw broer dood te schieten, dat dat de enige manier was waarop ze u zouden vertrouwen en dat ze u op geen enkele andere manier vertrouwden (CGVS, pagina 14). U werd dan nog gevraagd waarom de taliban u zouden vertrouwen om uw eigen broer dood te schieten, waarop u zeer opmerkelijk zei dat het was om op hem te schieten omdat hij bij de overheid is en het de vijanden zijn (CGVS, pagina 14). U gaat in uw antwoord totaal voorbij aan het feit dat u of uw familie nooit eerder blijken gaven van enige sympathie voor de taliban, integendeel zelfs. U weigert keer op keer om u aan te sluiten bij hen en hebt een eigen broer die bij de overheid is aangesloten. U geeft bijgevolg geen enkele reden aan de taliban om u te vertrouwen. Uw verklaringen kunnen allesbehalve overtuigen.

Wat betreft uw weigering om zich aan te sluiten bij hen, werd u erop gewezen dat u eerder verklaarde dat mensen die weigerden om zich aan te sluiten bij de taliban, werden vermoord en dat ook jullie zouden worden vermoord (CGVS, pagina 14). Nadien werd u dan gevraagd of de taliban ooit iets anders hebben gedaan dan louter bedreigingen en zei u van wel. Daarop verklaarde u dat de taliban verschillende keren naar jullie huis kwamen. Waarom de taliban steeds de moeite nam om u bij jullie thuis te komen bedreigen omdat u zich niet wou aansluiten, maar toch nooit overgingen tot actie, terwijl ze dat volgens uw verklaringen wel bij andere dorpingen deden, is opmerkelijk en blijft een groot vraagteken.

Ook werd u nog gevraagd naar de aanval op de controlepost die voor u de aanleiding was om uit uw dorp te vertrekken. U werd gevraagd wat voor aanval dat precies was, maar daarop antwoordde u louter dat ze plots aan de checkpoints kwamen (CGVS, pagina 16). Er werd dan nog ter verduidelijking gevraagd wat er gebeurde tijdens de aanval, waarop u opnieuw zeer beperkt antwoordde dat er mensen stierven. Wanneer er dan gevraagd werd of sommige van uw collega's ook stierven, zei u enkel “van ons” en gaf u opnieuw geen doorleefde verklaringen of verduidelijking. Tot slot werd dan nog gevraagd wat u na die aanval deed, waarop u opnieuw heel beperkt antwoordde dat de controlepost viel nadien (CGVS, pagina 16). Daar de aanval op de controlepost waar u aan het werk zou geweest zijn, de aanleiding was voor het vertrek uit uw dorp, kan van u verwacht worden dat u concrete informatie kan geven. U blijft in die zin echter in gebreke, hetgeen de geloofwaardigheid van uw relaas verder aantast.

Met betrekking tot de dreigbrief die werd afgegeven aan het adres van uw broer K(...), wordt nog opgemerkt dat u hierover niet op spontane wijze vertelde tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS (CGVS, pagina 12-13), maar enkel na dat ernaar werd gevraagd, gelet op de verklaring die u aflegde op de DVZ (DVZ, vragenlijst CGVS, verklaring dd. 17 mei 2022). Daarnaast verklaarde u dat uw kleinere broer M(...) die brief in ontvangst heeft genomen één maand voor u uit Afghanistan vertrok (CGVS, pagina 13). U verklaarde dat de taliban al twee jaar nadat uw broer gestart was bij het leger op de hoogte kwamen van zijn werk. Bijgevolg zat er zes jaar tussen het moment waarom de taliban erachter kwamen wat K(...) zijn job was en het ogenblik waarop de eerste dreigbrief werd afgegeven. U werd dan de vraag gesteld of u voordien ooit problemen heeft gekend. U antwoordde daarop van wel en dat ze u vertelden dat de taliban u niet zouden laten gaan en zouden vermoorden als uw broer K(...) niet met zijn job zou stoppen (CGVS, pagina 14). Ter verduidelijking werd u gewezen op het feit dat er dus zes jaar voorbij is gegaan zonder problemen en werd u gevraagd of er dus verder niets is gebeurd. Daarop zei u toen dat ze bedreigingen gaven en dat jullie excuses maakten aan hen dat uw broer K(...) misschien zou stoppen morgen of de dag nadien. U werd gevraagd of de taliban dat dan zomaar accepteerden, waarop u bevestigend antwoordde (CGVS, pagina 13). Het is weinig aannemelijk dat de taliban zonder meer tevreden zouden zijn met de belofte dat K(...) met zijn beroep zou stoppen. Dat de taliban uw broer K(...) en/of uw familie al die jaren louter zouden bedreigen maar nooit over zouden gaan tot enige actie is eveneens weinig aannemelijk, temeer de taliban dit wel deden bij andere dorpingen die weigerden om zich aan te sluiten bij de taliban (CGVS, pagina 12).

Tot slot werd u ook nog gevraagd of er nog iets was gebeurd met uw familie na uw vertrek, waarop u zei dat de taliban dagelijks nog langsgaan en bedreigingen uiten aan het adres van uw familie. Ter verduidelijking werd u nog gevraagd of ze dat ook vandaag nog doen, waarop u bevestigend antwoordde (CGVS, pagina 16). Daarbij is het echter opmerkelijk dat uw broer M(...) en uw vader die met u mee naar

Nangarhar verhuisden, ondanks de bedreigingen die ook vandaag nog zouden plaatsvinden, terugkeerden naar uw dorp (CGVS, pagina 17), .

Gezien het geheel van de bovenstaande vaststellingen kan geen geloof worden gehecht aan uw asielaanvraag en kan ten aanzien van u niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Bijgevolg moet u zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet worden geweigerd.

De documenten die u neerlegt doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Met betrekking tot uw eigen taskara, de taskara van uw broer en uw vader moet worden opgemerkt dat deze louter betrekking hebben op jullie identiteit. Met betrekking tot het certificaat van uw werk en de bankkaart van uw broer moet worden opgemerkt dat uit de aan uw dossier toegevoegde objectieve informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Documenten uit niet-officiële bronnen, zoals onder andere dreigbrieven, zijn om voor de hand liggende redenen nog gemakkelijker te vervalsen dan 'officiële' stukken. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw aanvraag te herstellen. Wat betreft de foto's van u en uw broer dient gesteld dat aan foto's weinig bewijswaarde kan worden toegekend daar deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden of manipulatie geen garantie bieden over de authenticiteit van wat wordt afgebeeld.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance/afghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolgd het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009

(GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022 en de eerste helft van 2023.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers. In de periode van 15 augustus 2021 tot 30 mei 2023 registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IED-aanvallen op (vnl. sjiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ook in de periode februari-april 2023 waren IED-aanvallen (79 slachtoffers, waarvan 13 dodelijke) en 'explosive remnants of war' (117 slachtoffers) de belangrijkste oorzaak van burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de

periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLEED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzakelijk in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting. U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-

economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in ‘extreme need’) en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatie richtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatie richtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.” Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan

een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Forcus_Kabul_Citry_Mazar_Shari en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afgaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afgaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afgaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afgaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socioeconomische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022, en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het gedeelte blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Verdrag van Genève), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van “*artikel 3*” (uit de verdere uiteenzetting van het middel blijkt dat verzoeker de schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) aanvoert), van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: de richtlijn 2011/95/EU), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van “*de zorgvuldigheidsplicht*” (verzoeker doelt op het zorgvuldigheidsbeginsel), van de materiële motiveringsplicht en van het redelijkheidsbeginsel.

Verzoeker vraagt in hoofdorde de toekenning van de vluchtelingenstatus. Hij zet het volgende uiteen aangaande zijn vluchtmotieven:

“Het Commissariaat-Generaal hecht geen geloof aan verzoekers problemen met de Taliban en stellen dat zijn asielaanvraag alle geloofwaardigheid ontbreekt.

Verzoeker is ernstig gegriefd en wenst het volgende te repliceren.

Vooreerst verwijt tegenpartij dat verzoeker vage verklaringen heeft afgelegd aangaande zijn werk bij de lokale politie. Verzoeker wenst hierop het volgende te repliceren. Hoewel verzoeker niet altijd begreep waarop de medewerker van het CGVS doelde, heeft verzoeker naar zijn beste weten geantwoord op de vragen over zijn eigen werk bij de lokale politie. Zoals tegenpartij citeert, heeft verzoeker zelf uitgebeeld wat de opstelling van controles van auto's was, maar begreep hij duidelijk niet dat hij diende uit te leggen op welke manier de auto werd onderzocht. Bovendien verlopen de doorzoeken in Afghanistan niet op dezelfde georganiseerde wijze zoals in België en was het effectief louter kijken in de auto of er Taliban aanwezig waren en of er Hasjiesj Owerd gesmokkeld:

(...) (p. 6, CGVS)

Ook aangaande de opleiding merkt verzoekende partij op dat dit niet van professioneel niveau was en zij aldus effectief leerden schieten door enkel een target voor hen geplaatst te krijgen en dat dit niet met bepaalde tactieken was:

(...) (p. 5, CGVS)

Vervolgens haalt tegenpartij een tegenstrijdigheid aan die er geen is. Tegenpartij houdt klaarblijkelijk geen rekening met de omstandigheden waarin de interviews verlopen bij de DVZ. Dit is dikwijls haastig en verzoekers worden doorgaans onderbroken met de mededeling dat zij over voldoende tijd zullen beschikken tijdens hun “groot onderhoud” bij de CGVS. Verzoeker begon eerst te vertellen over zijn broer en de rekrutering en wenste zijn eigen job eveneens toe te lichten, doch werd hij onderbroken en besloot verzoeker dit tijdens het groot onderhoud uiteen te zetten. Derhalve legde verzoeker meteen aan het begin documenten neer over zijn job en verklaarde hij eveneens bij de lokale politie te zijn aangesloten:

(...) (p. 3, CGVS)

(...) (p. 4, CGVS)

Het is aldus omwille van de modus operandi dat er een onvolledig overzicht van de problemen wordt genoteerd tijdens de korte gehoren bij DVZ.

Tegenpartij stelt voorts dat verzoeker vaag is over de job van zijn broer bij het leger. Verzoeker benadrukt dat hij geen details over het werk beschikt daar zijn broer 8 jaar lang niet thuis is geweest en verzoeker contact had met de vrienden/collega's van zijn broer, de broer hierover nooit enige details heeft gedeeld uit evidente veiligheidsredenen, hij tot op heden ook geen contact heeft met zijn broer noch hebben zijn familieleden contact met de broer en weten zij niet in welke omstandigheden hij momenteel verkeert:

(...) (p. 8, CGVS)

(...) (p. 17, CGVS)

Verzoeker merkt ook op dat hij enkel nog een keer per maand contact heeft met zijn jongere broer, die uiteraard geen details over het legerwerk kan verschaffen aan verzoekende partij:

(...) (p. 9, CGVS)

Tegenpartij houdt allerminst rekening met de persoonlijke omstandigheden en verklaringen van verzoeker. Hij kan niet meer doen dan de informatie waarover hij beschikt meedelen, hetgeen hij gedaan heeft, en kan bezwaarlijk enige details veinzen.

Verder stelt tegenpartij dat verzoeker ongeloofwaardige en merkwaardige verklaringen heeft afgelegd inzake de rekrutering. Verzoeker merkt eerstens op dat er geen draaiboek bestaat waarin de Taliban hun rekruteringswijze hebben uiteengezet en dat zij stap per stap dienen te volgen. Verder kan bezwaarlijk worden verwacht van een groepering als de Taliban dat zij op een logische manier redeneren en handelen noch staat verzoeker in voor hun gedragingen. Dat zij eerder laks optraden t.a.v. verzoeker kan dan ook niet aan hem worden verweten en kan verzoeker zich enkel gelukkig prijzen dat hij aan de dood is ontsnapt. Hij benadrukt ook nog dat hij en zijn familie verhuisden naar de stad Nangarhar waar de overheid aanwezig was als beschermingsmaatregel tegen de bedreigingen van de Taliban:

(...) (p. 15, CGVS)

Bovendien was verzoeker in tegenstelling tot de stelling van tegenpartij, wel de geschikte persoon om te rekruteren. Zo konden de Taliban dichter bij de overheid komen en hoopten wellicht op informatie van binnenuit. Daarnaast werden destijds vaak jongere familieleden gerekruteerd ter boetedoening voor het werk dat hun familieleden voor de overheid uitvoerden:

“(…)”

HRW, “You Have No Right to Complain”: Education, Social Restrictions, and Justice in Taliban-Held Afghanistan | HRW.

Zie ook:

(...) (p. 14, CGVS)

(...) (p. 15, CGVS)

Verzoeker bemerkt verder dat hoewel de Taliban blijven vragen achter hem, er niemand aanwezig is die de Taliban effectief kunnen straffen ter boetedoening. De moeder van verzoeker is overleden, de vader is oud en zijn jongere broer is nog een kind van slechts 12 jaar:

(...) (p. 4, CGVS)

De vader was genooddaakt terug te keren opdat hij kon werken en voorzien in het onderhoud van de resterende familieleden. Hij doet er heden aan landbouw en verlaat het huis niet onnodig:

(p. 17, CGVS)

Ook beargumenteert tegenpartij dat verzoeker niet dermate verwesterd is dat hij niet zou kunnen terugkeren en zich opnieuw zou willen of kunnen schikken naar de heersende Afghaanse waarden en normen. Verzoeker gaat hier infra dieper op in.”

Verzoeker geeft verder een theoretische uiteenzetting over het objectieve en subjectieve element van de vrees voor vervolging en verwijst hiervoor naar richtlijnen van UNHCR en artikel 48/6, § 5, c) van de Vreemdelingenwet. Om te kunnen spreken van een gegronde vrees moeten beide elementen aanwezig zijn, en niet enkel het objectief element, zoals gesuggereerd door de adjunct-commissaris, aldus verzoeker. Rekening houdend met alle voorgaande bemerkingen en met het gegeven dat de Taliban nu de macht hebben over heel het land, stelt verzoeker dat hij bezwaarlijk kan terugkeren en de vluchtelingenstatus dient te krijgen.

Verzoeker vervolgt dat zijn identiteit onbetwist blijft, en dit element dient meegenomen te worden in de analyse van de nood aan internationale bescherming.

Verzoeker gaat verder met een theoretische uitleg over de samenwerkingsplicht, de beoordeling van een verzoek om internationale bescherming en de bewijslast. Verzoeker stelt dat hij voldaan heeft aan de samenwerkingsplicht omwille van het feit dat hij verschillende documenten heeft neergelegd. Het mag volgens verzoeker verbazen dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS) zelf toegeeft dat er op heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie voorhanden is over de situatie in Afghanistan maar meent dat er nieuwe informatie is van verschillende gezaghebbende experts, analisten en internationale organisaties die stelt dat de situatie verbeterd zou zijn. Alle bronnen die het CGVS aanhaalt stellen volgens verzoeker zélf dat de veiligheidssituatie in Afghanistan nog steeds ontzettend volatiel is en er niet concreet kan aangetoond worden dat asielzoekers uit Afghanistan hierdoor geen risico op ernstige schade kunnen lopen bij een terugkeer. Ter staving verwijst verzoeker naar de “UNHCR Guidance Note on the International Protection Needs of People Fleeing Afghanistan” van februari 2023. Hij betoogt dat het dan ook niet te vatten is “dat tegenpartij de

mening is toegedaan dat een terugkeer naar Afghanistan veilig is en dat verzoeker er een menswaardig leven kan leiden, gezien alle beschikbare informatie tot heden spreekt van een enorm onveilige situatie én het moeilijk blijft nieuwe objectieve informatie te verkrijgen". De samenwerkingsplicht werd dan ook niet vervuld in hoofde van de adjunct-commissaris, aldus verzoeker.

Vervolgens stelt verzoeker dat hij sinds 28 december 2021 in België verblijft, *"een althans volgens de Taliban, "ongelovig land"*", waardoor hij bij een terugkeer naar Afghanistan een bepaald risicoprofiel heeft. Verzoeker meent dat hieruit duidelijk blijkt dat hij bezig is zich de westerse normen en waarden eigen te maken. Hij betoogt dat de adjunct-commissaris dit element niet ernstig genoeg opneemt en het zorgvuldigheidsbeginsel bijgevolg geschonden wordt. Verzoeker benadrukt dat het onduidelijk is hoe de taliban personen die Afghanistan verlaten hebben zullen behandelen, en verwijst naar en citeert uit de *"Country Guidance: Afghanistan"* van EUAA van januari 2023. Verzoeker meent dat, aangezien hij Afghanistan verlaten heeft omwille van persoonlijke problemen en hij zichzelf reeds in een slecht daglicht had geplaatst bij de taliban, hij zal worden bekritiseerd en dus een risico loopt bij terugkeer. Verder betoogt verzoeker dat ook uitsluiting en stigma door de gemeenschap een gevaar kunnen vormen voor hem, en meent hij dat de taliban in dit geval niet kunnen gezien worden als een actor van bescherming. Hij benadrukt in dit verband dat zijn broer reeds het slachtoffer werd van de taliban en meent dat het niet ondenkbaar is dat de gemeenschap/dorpelingen uit schrik voor de taliban de familie zullen belasteren. Daar de adjunct-commissaris hierover in de bestreden beslissing niets motiveert, is verzoeker van mening dat de materiële motiveringsplicht geschonden werd. Onder verwijzing naar bronnen van EUAA, UNHCR en Nansen, herhaalt verzoeker dat er weinig informatie beschikbaar is *"over hoe personen gevisieerd zullen worden als 'verwesterd' sinds de machtsovername door de Taliban, doch heeft de Taliban wel duidelijke standpunten laten blijken over hoe de Sharia nageleefd moet worden"*. Verzoeker stelt dat, gelet op zijn reeds lang verblijf buiten Afghanistan, hij niet meer voldoet aan de islamitische normen en waarden die door de taliban worden gehanteerd, waardoor hij kans op geseling of zelfs executie meent te lopen *"indien hij zich niet houdt aan de sociale en thans vervreemde normen opgelegd door de Taliban"*. Verzoeker voert verder aan, onder verwijzing naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), dat de risicobeoordeling toekomstgericht dient te gebeuren, temeer nu de taliban sinds 15 augustus 2021 de macht hebben overgenomen. Verzoeker argumenteert dat hij reeds meer dan twee jaar in België verblijft, naar school gaat, zich inzet om in België aan een toekomst te werken en zich ontwikkeld heeft naar de Belgische waarden en normen. In tegenstelling tot wat de bestreden beslissing laat uitschijnen, meent verzoeker dat hij wél een concreet element aanhaalt dat aantoont dat er een gegronde vrees voor vervolging is bij een terugkeer naar Afghanistan. Verzoeker haalt verder algemene informatie aan waarin gewag wordt gemaakt van een verhoogd risico op vervolging door de taliban omwille van gepercipieerde verwestering.

Verzoeker vervolgt met een theoretische toelichting over het non-refoulementbeginsel. Tevens betoogt verzoeker dat hem het voordeel van de twijfel moet worden gegund.

In ondergeschikte orde vraagt verzoeker dat hem subsidiaire bescherming wordt toegekend, waarbij hij eerst een theoretische toelichting bij de begrippen 'gewapend conflict' en 'willekeurig geweld' geeft. Verzoeker meent dat, gezien het grote aantal aanvallen en de reële kans op ernstige bedreigingen van het leven of de persoon ten aanzien van alle burgers, *"er actueel in Afghanistan een dermate hoge graad van willekeurig geweld gaande is, dat de veiligheidssituatie tot heden zeer instabiel is en de loutere aanwezigheid van verzoeker in dit gebied een ernstig gevaar vormt voor zijn leven of persoon"*. Hij verwijst hiervoor naar rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof van Justitie) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM). Verzoeker betoogt verder dat er een toename is geweest van *"activiteiten van gewapende conflicten"*, er een stijging is inzake veiligheidsincidenten en er meer actuele bronnen zijn dan die waarop de adjunct-commissaris zich bij het nemen van zijn beslissing gebaseerd heeft. Ter staving hiervan verwijst verzoeker naar verschillende bronnen.

Aangaande de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan verwijst verzoeker naar bronnen van Human Rights Watch en UNDP om te staven dat deze verslechterd is sinds de machtsovername van augustus 2021 en *"de vooruitzichten voor het jaar 2023 niet positief blijken"*. Tevens merkt verzoeker op dat veel landen hun sancties en beperkingen inzake donorhulp blijven behouden. Verzoeker erkent dat de slechte socio-economische situatie reeds bestond voor de machtsovername doch meent dat het CGVS geen rekening houdt met recentere informatie waarin een ernstige achteruitgang sinds de machtsovername wordt vastgesteld. Voorts stelt verzoeker dat de adjunct-commissaris geen gewag maakt van de grove mensenrechtenschendingen die de taliban tot op heden begaan, noch motiveert betreffende de preciaire humanitaire situatie in Afghanistan *"dankzij het handelen van de Taliban en de*

strikte en vergaande toepassing van de Sharia". Verzoeker meent dat dan ook niet ontkend kan worden dat hij bij terugkeer naar Afghanistan een reëel risico loopt op ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Aangezien de adjunct-commissaris de humanitaire en mensenrechtensituatie uit het oog verloren is, dringt een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel zich op, aldus verzoeker.

In uiterst ondergeschikte orde vraagt verzoeker de bestreden beslissing te vernietigen.

2.1.2. Als bijlage aan het verzoekschrift worden blijkens de inventaris de volgende nieuwe stavingstukken gevoegd:

"3. UNHCR, *Guidelines on Policies and Procedures in dealing with Unaccompanied Children Seeking Asylum*, februari 1997, <https://www.unhcr.org/media/guidelines-policies-and-procedures-dealing-un-accompanied-children-seeking-asylum>;

4. GUIDANCE NOTE ON THE INTERNATIONAL PROTECTION NEEDS OF PEOPLE FLEEING AFGHANISTAN – UPDATE I, februari 2023, <https://www.ecoi.net/en/file/local/2086941/63e0cb714.pdf> ;

5. EUAA Country Guidance Afghanistan, januari 2023, p. 77-78, https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-03/2023_Country_Guidance_Afghanistan_EN.pdf;

6. UNHCR Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan, 30 augustus 2018, beschikbaar op www.refworld.org/docid/5b8900109.html;

7. EASO COI query, "Afghan nationals perceived as 'Westernised'", 2 September 2020, https://www.ecoi.net/en/file/local/2036956/2020_09_Q19_EASO_COI_Query_Response_AFG_Westernisation.pdf;

8. Nansen vzw, *Beoordeling van de beschermingsnood van Afgaanse man in het kader van een volgend verzoek*, oktober 2021, <https://nansen-refugee.be/wp-content/uploads/2021/11/NANSENProfile-5-21-Volgend-verzoek-Taliban-machtsovername.pdf>;

9. OHCHR, *The Principle of Non Refoulement under International Human Rights Law*, <https://www.ohchr.org/sites/default/files/Documents/Issues/Migration/GlobalCompactMigration/ThePrincipleNon-RefoulementUnderInternationalHumanRightsLaw.pdf>;

10. UNHCR, *Handbook Voluntary Repatriation: International Protection*, 1996, https://www.unhcr.org/bg/wp-content/uploads/sites/18/2016/12/Handbook_Voluntary-Repatriation_1996.pdf;

11. STATEMENT BY MRS. NATHALIE BROADHURST, DEPUTY PERMANENT REPRESENTATIVE OF FRANCE TO THE UNITED NATIONS, *Afghanistan: "The security situation remains a serious concern"*, 20 december 2022, <https://onu.delegfrance.org/afghanistan-the-security-situation-remains-a-serious-concern>;

12. ECRE, *Working paper on assessing legal grounds for protecting Afghan asylum seekers in Europe*, 18 maart 2023, <https://ecre.org/wp-content/uploads/2023/03/ECRE-Working-Paper-Assessing-legal-grounds-for-protecting-Afghan-asylum-seekers-in-Europe-March-23.pdf>;

13. Human Rights Watch, *World report 2023*, <https://www.hrw.org/world-report/2023/country-chapters/afghanistan#31f9d0>;

14. UNDP, *Afghanistan Socio-Economic Outlook 2023*, file:///C:/Users/jainu/Downloads/SEO%202023-Executive%20Summary_English%20(1).pdf);

15. Amnesty International, *Tijd dat de VN-Mensenrechtenraad voortdurende 'meedogenloze misstanden' van de Taliban in Afghanistan aanpakt*, 6 maart 2023, <https://www.amnesty-international.be/nieuws/tijd-dat-de-vn-mensenrechtenraad-voortdurende-meedogenloze-misstanden-van-de-taliban-in-afghanistan-aanpakt>;

16. COI Afghanistan, *Taliban's impact on the population*, juni 2022, https://www.ecoi.net/en/file/local/2075256/afghanistan_fmm_rapport_200622.pdf;

17. NANSEN Note 3-22, *Afghanistan: een analyse van het beschermingsbeleid en risico's*, p. 41-42, <https://nansen-refugee.be/wp-content/uploads/2022/10/NANSEN-Notes-Afghanistan-2022-3-AFGHANISTAN-EEN-ANALYSE-VAN-HET-BESCHERMINGSBELEID-EN-RISICOS-BIJTERUGKEER-1.pdf>;

18. FR. John Sawicki, *"Why Terrorists Use Female And Child Suicide Bombers"*, augustus 2016, https://www.chausa.org/docs/default-source/health-progress/why-terrorists-use-female-and-child-suicide-bombers.pdf?sfvrsn=3dc512f2_2; 37;

19. HRW, *"You Have No Right to Complain": Education, Social Restrictions, and Justice in TalibanHeld Afghanistan | HRW."*

2.2. Nieuwe elementen

Ter terechtzitting legt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet bij de Raad een aanvullende nota neer waarbij hij twee foto's van zichzelf in legeruniform voegt (stuk 1).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen beslissingen van de adjunct-commissaris beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133).

Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

2.3.2. Ontvankelijkheid van het middel

2.3.2.1. In de mate dat verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de adjunct-commissaris in dezen beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.3.2.2. Aangaande verzoekers verwijzing naar artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU wordt opgemerkt dat deze bepaling bij artikel 10 van de wet van 21 november 2017 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van verzoekers om internationale bescherming en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen werd omgezet in artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C258/96, *Kampelmann*, punt 42; zie tevens: HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C279/91, *Suffritti*, punt 13, en RvS 2 april 2003, nr. 117.877). Verzoeker toont dit *in casu* evenwel niet aan. Hij kan derhalve de schending van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU niet op ontvankelijke wijze aanvoeren.

2.3.2.3. Het middel is, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.3. Motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (A) verzoeker misleidende verklaringen aflegde over zijn leeftijd, wat een negatieve indicatie vormt voor zijn algehele geloofwaardigheid, omdat (B) er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers profiel als opstandeling, aangezien (i) verzoekers verklaringen over meerdere essentiële elementen aangaande zijn job vaag en oppervlakkig zijn, (ii) de enkele elementen

die verzoeker wel weet te vertellen niet opwegen tegen de vage, zeer beperkte en tegenstrijdige verklaringen die hij aflegde over alle andere essentiële elementen met betrekking tot zijn werk en (iii) verzoeker deze job niet vermeld heeft bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ), noch in zijn registratiefiche, omdat (C) er geen geloof kan worden gehecht aan het profiel van zijn broer K., die bij het leger gewerkt zou hebben, daar verzoeker ook hier te vaag en oppervlakkig blijft met betrekking tot meerdere belangrijke elementen, omdat (D) er geen geloof kan worden gehecht aan de rekruteringspogingen door de taliban waarmee verzoeker geconfronteerd zou zijn, noch aan de problemen die hij zou gekregen hebben omwille van het weigeren hiervan, aangezien (i) verzoeker dit op geen enkele wijze spontaan aanbracht in zijn vrij relaas tijdens zijn persoonlijk onderhoud, (ii) verzoeker bovendien warrig en tegenstrijdig is over het moment waarop de taliban hem voor het eerst vroegen zich bij hen aan te sluiten, (iii) het bizar is dat de taliban iemand zouden willen rekruteren wiens broer reeds jarenlang bij het leger is aangesloten, die zelf herhaaldelijk weigert zich bij hen aan te sluiten en wiens familie nooit eerder blijkt gaf van enige sympathie voor de taliban en (iv) het opmerkelijk is dat de taliban meerdere keren bij verzoeker thuis kwamen om hem te bedreigen omdat hij zich niet wou aansluiten, maar nooit overgingen tot actie, terwijl ze dat volgens verzoekers verklaringen wel bij andere dorpelingen deden, omdat (E) verzoeker zeer beperkte en weinig doorleefde verklaringen aflegde over de aanval op de controlepost, die de aanleiding geweest zou zijn van zijn vertrek, omdat (F) verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud niet op spontane wijze vertelde over de dreigbrief die werd afgegeven aan het adres van zijn broer K. en het niet aannemelijk is dat er zes jaar zou zijn verlopen tussen het moment waarop de taliban erachter kwamen wat K. zijn job was en het ogenblik waarop deze dreigbrief werd afgegeven en de taliban K. en zijn familie al die jaren zouden hebben bedreigd maar tevreden zouden zijn geweest met de belofte dat K. zou stoppen met zijn werk voor het leger, zonder over te gaan tot actie, omdat (G) verzoekers broer M. en zijn vader terugkeerden naar hun dorp, ondanks de bedreigingen die ook vandaag nog zouden plaatsvinden, omdat (H) de documenten die verzoeker neerlegt geen afbreuk doen aan bovenstaande vaststellingen, omdat (I)) er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, verzoeker nalaat het bewijs te leveren dat hij specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van willekeurig geweld in Afghanistan en het CGVS evenmin over elementen beschikt die erop wijzen dat in zijn hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld, omdat (J) er niet kan gesteld worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren, en omdat (K) verzoeker niet *in concreto* aannemelijk maakt dat hij bij terugkeer naar Afghanistan omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd en vervolgd zal worden. Al deze vaststellingen en overwegingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker verklaart zijn land van herkomst, Afghanistan, te hebben verlaten omwille van problemen met de taliban. De taliban zouden verschillende pogingen gedaan hebben om verzoeker te rekruteren. Verzoeker zou geweigerd hebben en, als veiligheidsmaatregel, besloten hebben zich aan te sluiten bij de lokale opstandelingen, waarna hij gedurende vijf maanden voor zijn vertrek uit Afghanistan gewerkt zou hebben bij een lokale controlepost in zijn dorp. Verzoeker zou deze controlepost bewaakt hebben en passerende wagens gecontroleerd hebben. Na vijf maanden bij de controlepost gewerkt te hebben, zou

er een aanval op de controlepost hebben plaatsgevonden. Verzoeker zou hierdoor het dorp verlaten hebben en naar de stad Nangarhar verhuisd zijn. Tijdens zijn verblijf in Nangarhar zouden de taliban nog aan verzoekers vader gevraagd hebben waar verzoeker was. Tevens zou verzoekers broer K. acht jaar bij het leger gewerkt hebben. Omwille van K.'s job bij het leger zouden de taliban een dreigbrief afgeleverd hebben aan verzoekers jongere broer M., waarin zij ermee zouden hebben gedreigd K. en zijn familie te vermoorden indien K. niet zou stoppen met zijn job bij het leger. Verzoeker zou Afghanistan een maand voor de machtsovername verlaten hebben. Sinds verzoekers vertrek zouden de taliban verzoekers familie nog dagelijks bedreigen. Zijn oudere broer K. zou sinds de machtsovername door de taliban vermist zijn.

Na lezing van het administratief dossier kan de Raad in navolging van de adjunct-commissaris slechts vaststellen dat verzoeker er niet in slaagt om zijn vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk te maken.

Vooreerst kan er geen geloof worden gehecht aan verzoekers beweerde leeftijd. De adjunct-commissaris licht dit in de bestreden beslissing op goede gronden als volgt toe:

“Vooreerst dient gewezen te worden op uw misleidende verklaringen met betrekking tot uw leeftijd. Van een verzoeker om internationale bescherming kan verwacht worden dat hij van bij aanvang waarheidsgetrouwe verklaringen aflegt over zijn identiteit. Zo gaf u bij binnenkomst en uw registratie in België aan geboren te zijn op 30 november 2005 en dus 16 jaar oud te zijn (NMBV, registratiefiche, dd. 28 december 2021). Uit een leeftijdsonderzoek uitgevoerd op 9/2/2022 bleek echter dat u een leeftijd had van zeker ouder dan 18 leeftijd jaar, waarbij 23 jaar een minimum leeftijd was. Uw administratieve leeftijd werd vastgesteld op 24 februari 1998. Gewezen de resultaten van het leeftijdsonderzoek stelt u hiermee akkoord te gaan (CGVS, p.4). Dat uw geboortedatum op basis van de leeftijdstest aangepast werd van 30 november 2005 naar 24 februari 1998 is wel een negatieve indicatie voor uw algehele geloofwaardigheid.”

Verzoeker betwist in zijn verzoekschrift niet dat de door hem verklaarde leeftijd bij aankomst in België niet aannemelijk is gelet op het resultaat van het leeftijdsonderzoek, zoals dit blijkt uit de beslissing van de Dienst Voogdij van de FOD Justitie (AD, stuk 7, 'Deel DVZ', beslissing Dienst Voogdij van 24 februari 2022), en dat hij zich onterecht als minderjarige heeft voorgedaan. Deze vaststelling is ook naar het oordeel van de Raad van aard verzoekers algemene geloofwaardigheid te schaden.

Verder kan er geen geloof worden gehecht aan verzoekers profiel van opstandeling. De adjunct-commissaris licht dit in de bestreden beslissing op goede gronden als volgt toe:

“Daarnaast kan er geen geloof gehecht worden aan uw profiel als opstandeling in het dorp tegen de taliban. U bent namelijk over meerdere essentiële elementen met betrekking tot uw job te vaag en oppervlakkig. Vooreerst werd u gevraagd om wat meer te vertellen over uw werk bij de lokale opstandelingen (CGVS, pagina 4). Daarom vroeg u “wat, hoe?”. U werd dan gevraagd wat u daar deed, waarop u zei dat u daar was met hen, rond hing met hen en dat u opnieuw louter daar was met hen en rond hing met hen als er een gevecht was (CGVS, pagina 4). U werd dan opnieuw nog gevraagd wat exact u daar deed als u daar was, waarop u opnieuw vroeg “wat, wat bedoel je?”. Uw reactie is geenszins ernstig. Voorts werd u de vraag gesteld waar u werkte, waarop u zei dat u gewoon daar in de controlepost was met hen, dat u soms met hen op de route ging maar dat u anders daar in de controlepost bleef. Wanneer u dan gevraagd werd waar die controlepost was, zei u simpelweg in het dorp in Shirzad (CGVS, pagina 5). Opnieuw is die verklaring erg beperkt. Iets later tijdens het persoonlijk onderhoud werd u opnieuw de vraag gesteld wat u precies deed gedurende de dag. Daarop verklaarde u dat jullie aan de wegen stonden, uit de controlepost kwamen en aan de weg stonden en de auto's doorzochten en controleerden (CGVS, pagina 6). U verklaarde dan dat jullie zochten om te zien of ze taliban of Hasj bij hadden en dat jullie daarnaar zochten. U werd ter verduidelijking gevraagd hoe jullie de auto's controleerden, waarop u beschreef dat de ene persoon hier zou staan, de twee anderen daar en dan nog twee mensen hier en als ze probeerden te ontsnappen zou de andere die vangen. Ter verduidelijking werd gevraagd wat u precies deed om de auto's te controleren. Daarop verklaarde u louter dat jullie controleerden en dat jullie het zouden nemen als er iets was (CGVS, pagina 6). Er werden heel wat vragen gesteld en kansen geboden om concrete informatie te geven over wat u precies deed, maar telkens waren de antwoorden die u gaf bijzonder vaag en niet concreet. Toen u later ook gevraagd werd hoe uw dag eruit zag van het moment dat u opstond tot u ging slapen, zei u enkel dat de dag zo voorbij zou gaan. Wanneer dan nog naar andere activiteiten van uw werk werd gevraagd, zei u dat jullie van jullie controlepost naar de andere controlepost van jullie vrienden gingen. Als dan werd gevraagd wie in die andere controleposten werkten, verklaarde u opnieuw weer heel vaag dat de anderen dat deden en dat ze uit allerlei provincies kwamen. Daarna werd u ook de vraag gesteld of u iets moest doen om u te kunnen aansluiten bij hen, waarop u enkel bevestigend antwoordde. Toen u dan gevraagd werd wat u moest doen, kon u wel vertellen dat u eerst naar het districtshuis bent gegaan, dan naar het commissariaat

en het hoofdkantoor van de politie en dat u van daar uit naar de training in de Zahid academy bent gegaan voor één maand training (CGVS, pagina 5). Wanneer u dan verder werd gevraagd over wat die training precies inhield, waren uw antwoorden echter opnieuw zeer beperkt en weinig concreet. Toen u werd gevraagd wat u deed tijdens de training, zei u enkel dat ze daar training gaven. U werd dan gevraagd wat voor training ze u daar gaven, waarop u opnieuw erg beperkt zei dat ze u daar training gaven en de training van de wapens (CGVS, pagina 5). Gelet op uw erg beperkte antwoorden, werd u er attent op gemaakt dat het erg belangrijk is om te weten wat u in uw job deed en wat uw situatie was. Ter verduidelijking werd dan de vraag gesteld om meer specifieke informatie te geven over wat u had geleerd tijdens de training, waarop u opnieuw zeer beperkt zei dat u hebt geleerd hoe u moest schieten met wapens (CGVS, pagina 5). Verder werd u nog gevraagd of er iets anders was dat u geleerd had, waarop u bevestigend antwoordde. Toen u gevraagd werd wat, zei u dat u geleerd had dat u op de weg moest zitten en dat niemand naar de controlepost mocht komen (CGVS, pagina 5). U werd er dan op gewezen dat u voor één maand daar was en gevraagd wat u daar gedurende die periode in de Zahid academy gedaan heeft. Opnieuw verwees u in vage termen louter naar het feit dat ze u leerden hoe u moest schieten (CGVS, pagina 5). Heel concreet werd u dan gevraagd hoe ze u hebben leren schieten, waarop u zei dat ze een target plaatsten en u daarop moest schieten (CGVS, pagina 5). Voor een laatste keer werd u gevraagd of er niets meer was dat u kon vertellen over die training, waarop u opnieuw zei dat ze u enkel leerden schieten (CGVS, pagina 5). Na het herhaaldelijk stellen van vragen over wat u deed tijdens uw training één maand lang, is dit nog steeds een erg beperkt antwoord dat niet getuigt van enige doorleefdheid. Nadien werd ook gevraagd hoe uw controlepost eruit zag, waarop u zelf vroeg "hoe?". Ter verduidelijking werd opnieuw gevraagd om uw werkplaats te beschrijven. Daarop zei u enkel dat het gemaakt was van cement en beton (CGVS, pagina 6). Wanneer u gevraagd werd of u nog meer informatie kon geven over hoe de controlepost eruit zag, dan zei u dat het was zoals in het lokaal van het CGVS (CGVS, pagina 6). Verder werd u ook gevraagd of u nog naar huis ging of in de controlepost bleef, waarop u zei dat u in de controlepost was (CGVS, pagina 6). Nadien verklaarde u echter dat u soms wel nog naar huis ging en dat jullie naar huis zouden gaan als u uw familie zou missen (CGVS, pagina 8). U kon wel nog vertellen dat ze u tijdens uw training een uniform gaven, maar dat u in het dorp geen uniform droeg, dat u maandelijks een loon kreeg uitbetaald van 11.000 Afghani (CGVS, pagina 5), dat uw commandant N(...) heette (CGVS, pagina 5-6) en kon u een aantal collega's opnoemen (CGVS, pagina 5). Deze enkele elementen wegen echter niet op tegen de vage, zeer beperkte en tegenstrijdige verklaringen die u aflegde over alle andere essentiële elementen met betrekking tot uw werk. Niet onbelangrijk is ook dat u deze job dit niet heeft vermeld bij de DVZ (DVZ, vragenlijst CGVS, verklaring dd. 17 mei 2022), noch in uw registratiefiche (NMBV, registratiefiche, dd. 28 december 2021). Toen u geconfronteerd werd tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS met het feit dat u dit niet vermeld heeft bij de DVZ, noch in uw kort asielaanvraag (DVZ, vragenlijst CGVS, verklaring dd. 17 mei 2022), noch bij de aanduiding van uw beroep (DVZ, verklaring dd. 17 mei 2022, pagina 6-7), zei u louter dat u dit tijdens het vorige interview wel verteld hebt, maar dat ze daar zeiden dat er niet veel tijd was en dat u daarover kon vertellen tijdens uw volgende interview (CGVS, pagina 8). Daarbij is het echter bedenkelijk dat u wel de tijd had om te vertellen over het beroep van uw broer K(...) en de vermeende rekrutering door de taliban. Dat u dan niet eerst besloot te vertellen over uw eigen profiel is niet aannemelijk en doet afbreuk aan uw verklaringen."

De Raad benadrukt dat het aan verzoeker toekomt om zijn relaas *in concreto* aannemelijk te maken en dat van hem mag worden verwacht dat hij een aannemelijke en afdoende verklaring kan bieden voor de eventuele inconsistenties of vaagheden in zijn verklaringen waarop hij wordt gewezen, zeker waar het feiten of elementen betreft die raken aan de kern van zijn relaas. Door in zijn verzoekschrift aan te voeren dat hij "niet altijd begreep waarop de medewerker van het CGVS doelde" en "naar zijn beste geweten geantwoord" heeft en te herhalen dat de controles bestonden uit het louter kijken of er taliban aanwezig waren en of er hasjiesj werd gesmokkeld, blijft hij hiertoe in gebreke. Verzoeker merkt in zijn verzoekschrift tevens op dat de opleiding die hij genoot aan de Zahid Academy niet van professioneel niveau was, en hij effectief leerde schieten door enkel een target voor zich te krijgen. Dit vormt echter geen afdoende verklaring voor zijn vage en oppervlakkige verklaringen over deze opleiding en zijn job bij de controlepost in het algemeen. Aangezien zijn job als lokale opstandeling raakt aan de kern van zijn relaas, mag er van verzoeker redelijkerwijze verwacht worden hierover meer info te kunnen bieden, *quod non*. Waar verzoeker verder wijst op het feit dat hij heeft uitgebeeld "wat de opstelling van controles van auto's was", is de Raad van oordeel dat deze informatie niet opweegt tegen de bovenstaande gedane vaststellingen. Verzoekers summiere betoog kan de analyse van de adjunct-commissaris, die pertinent is en steun vindt in het administratief dossier, niet in een ander daglicht plaatsen.

De Raad benadrukt vervolgens dat van een kandidaat-vluchteling redelijkerwijze mag worden verwacht dat hij of zij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over

zijn of haar aanvraag tot hulp en bescherming, van bij het begin in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (zie ook UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees*, 205). Een kandidaat-vluchteling heeft de verplichting om zijn of haar volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn of haar asielaanvraag en het is aan hem of haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de Belgische asielinstanties, en dit reeds vanaf het eerste gehoor bij de DVZ. *In casu* stelt de adjunct-commissaris terecht vast dat verzoeker bij de DVZ geen melding maakte van het feit dat hij bij de controlepost werkzaam geweest zou zijn, zoals hij later op het CGVS verklaarde. Het algemene en ongefundeerde betoog in het verzoekschrift dat de interviews bij de DVZ dikwijls haastig verlopen en “verzoekers (...) doorgaans onderbroken (worden) met de mededeling dat zij over voldoende tijd zullen beschikken tijdens hun “groot onderhoud” bij de CGVS”, doet op geen enkele wijze afbreuk aan de concrete vaststelling *in casu* dat verzoeker aan het begin van zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS bevestigd heeft dat hij bij de DVZ in het kort alle redenen heeft kunnen geven waarom hij Afghanistan verlaten heeft, hij er de tolk goed verstond en zijn verklaringen achteraf aan hem werden voorgelezen (administratief dossier (hierna: AD), stuk 4, ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 3). Uit het verslag van verzoekers gehoor bij de DVZ blijkt dat dit aan verzoeker werd voorgelezen in het Pasjtoe en dat hij middels het plaatsen van zijn handtekening bevestigd heeft dat zijn verklaringen, zoals zij in dit verslag werden genoteerd en aan hem voorgelezen, juist zijn en met de werkelijkheid overeenstemmen (AD, stuk 7, ‘Deel DVZ’, vragenlijst, vraag 8). Temeer verzoeker wel de tijd vond de job van zijn broer K. bij het leger en zijn vermeende rekrutering door de taliban te vermelden, mag er van verzoeker verwacht worden dat hij ook zijn job bij de controlepost, waarop er tevens een aanval werd uitgevoerd, vermeldt bij de DVZ. Verzoekers toevoeging in zijn verzoekschrift dat hij aan het begin van zijn persoonlijk onderhoud documenten neerlegde met betrekking tot zijn job en hij melding maakte van deze job, doet evenmin afbreuk aan voorgaande vaststelling dat verzoeker dit niet vermeld heeft in zijn vragenlijst bij de DVZ, noch in zijn registratiefiche.

Verder kan geen geloof worden gehecht aan het profiel van verzoekers broer K., die bij het leger zou hebben gewerkt. De adjunct-commissaris wijst in de bestreden beslissing terecht op de vage en oppervlakkige verklaringen die verzoeker dienaangaande heeft afgelegd:

“Voorts kan er ook geen geloof gehecht worden aan het profiel van uw broer K(...) die bij het leger zou hebben gewerkt. Ook wat betreft het beroep van uw broer bent u namelijk met betrekking tot meerdere belangrijke elementen te vaag en oppervlakkig. Eerst en vooral werd u gevraagd wat uw broer K(...) precies in het leger deed. Daarop antwoordde u dat hij dat gewoon deed. Toen u opnieuw werd gevraagd wat hij deed in het leger, zei u dat hij dat daar deed, dat hij in de controlepost was en dat hij daar zou gaan als er iets was. U werd gevraagd naar zijn rang, maar daarop moest u het antwoord schuldig blijven. U werd dan ook nog gevraagd naar zijn eenheid, maar ook daarop zei u louter dat hij in het leger was en moest u een verder antwoord schuldig blijven. U werd dan nog gevraagd of hij in een bepaald departement zat, waarop u antwoordde van niet. Daarna werd ook gevraagd naar zijn overste, maar zei u dat u dat niet wist omdat u niet bij hem was. U werd dan nog gevraagd om wat meer te vertellen over zijn job en wat hij deed op dagelijkse basis, maar toen zei u dat jullie niet spraken met hem dus dat jullie niet op de hoogte waren van zijn job of van wat hij deed. Daarna verklaarde u ook nog dat hij gedurende acht jaar niet meer is thuis geweest. U werd gevraagd hoe oud u was als uw broer K(...) bij het leger ging, maar ook daarop moest u het antwoord schuldig blijven.

U kon hier wel nog verklaren dat hij in totaal acht jaar in het leger gewerkt, eerst twee jaar in Baghlan heeft en nadien in Badakhshan alsook dat hij voor zijn aantreden bij het leger naar het commissariaat is gegaan, dan naar het hoofdkwartier van de politie en dat zijn training in Mazar was gedurende ongeveer drie, vier of vijf maanden. Wanneer u dan meer in detail werd gevraagd of uw broer K(...) ooit vertelde wat hij moest doen tijdens die training, zei u van niet. U werd gevraagd of er nog iets meer was dat u kon vertellen over uw broer en zijn tijd in het leger, waarop u zei dat u niets wist. Er werd u dan gevraagd hoe u aan de foto's van uw broer K(...) in het leger bent geraakt, waarop u antwoordde dat een vriend van hem die heeft toegestuurd (CGVS, pagina 7). Voorts werd de vraag gesteld wat voor vriend dat was, wie hij was en vanwaar u hem kende, waarop u zei dat het iemand was die naar het dorp kwam, genaamd H(...). U verklaarde dat u de foto's dus niet van uw broer heeft ontvangen maar van H(...) (CGVS, pagina 8). Nadien vertelde u ook dat u met uw broer eigenlijk nooit sprak omdat u zijn nummer niet had om met hem te praten. Wanneer u echter gevraagd werd hoe u dan aan de informatie kwam dat uw broer K(...) in Baghlan en Badakhshan werkte, verklaarde u dat u die informatie had van zijn vrienden. U werd dan ook gevraagd of u nooit naar uw broer vroeg als u met zijn vrienden aan de telefoon was, waarop u zei dat u vroeg hoe het ging met hem en wat hij deed (CGVS, pagina 8). Daarbij is het zeer bedenkelijk dat u in die acht jaar dat uw broer K(...) voor het leger gewerkt heeft, nooit met hem rechtstreeks in contact zou zijn geweest, noch dat u over geen enkele andere informatie beschikt wat betreft zijn functie en taken, ook al was het dan via de vrienden waarmee u wel in contact zou zijn geweest.

Daar u het beroep van uw broer als één van de hoofdredenen aanhaalt voor uw vertrek uit Afghanistan, kan van u verwacht worden dat u over enige informatie beschikt met betrekking tot zijn functie in het leger of op zijn minst blijkt geeft van enige inspanning om dergelijke informatie te bekomen. Daar u over bijzonder weinig informatie beschikt wat betreft het beroep van K(...), moet besloten worden dat zijn tewerkstelling in het leger en dus bij de Afghaanse overheid niet geloofwaardig is."

Ter verschoning van zijn uiterst oppervlakkige en beperkte kennis aangaande de job van zijn broer K. herhaalt verzoeker dat zijn broer acht jaar lang niet thuis is geweest, dat hij enkel contact had met vrienden/collega's van zijn broer en dat hij noch zijn familie op heden contact hebben met zijn broer of weten in welke omstandigheden hij zich momenteel bevindt. Verzoeker heeft wat betreft het contact dat hij al dan niet met zijn broer K. zou hebben gehad evenwel geen coherente verklaringen afgelegd doorheen zijn procedure. Hem bij de DVZ gevraagd wat er gebeurde nadat hij op weg naar huis door de taliban geconfronteerd werd met de vraag om zich aan te sluiten, antwoordde verzoeker: "*Dan ben ik naar huis gegaan, ik heb dit aan mijn broer K(...) verteld en hij heeft dan alles geregeld voor mijn vertrek.*" (AD, stuk 7, vragenlijst, vraag 3.5). Waar verzoeker aldus initieel liet optekenen dat zijn broer K. thuis was ten tijde van zijn vertrek, wijzigde hij op het CGVS zijn verklaringen door aan te geven dat zijn broer in de acht jaar dat hij bij het leger werkte nooit naar huis kwam en hij zijn broer opbelde op het moment dat hij Afghanistan verliet (AD, stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 7-8). Verder verklaart hij nu dat niet zijn broer K. maar een neef van hem zijn reis regelde (*ibid.*, p. 9). Verder in zijn persoonlijk onderhoud ontkende verzoeker dan weer zijn broer te hebben opgebeld op het moment van zijn vertrek uit Afghanistan (*ibid.*, p. 17). Gelet op zijn wisselende verklaringen, maakt verzoeker allerminst aannemelijk dat hij sinds de indiensttreding van zijn broer K. in het leger geen enkel contact meer met hem zou hebben gehad. Het houdt bovendien geen steek dat verzoeker nooit met zijn broer zou hebben kunnen praten omdat hij zijn nummer niet had, zoals hij verklaarde, daar hij klaarblijkelijk wel praatte met de vrienden van zijn broer die hem de weinige informatie over zijn broers werk zouden hebben bezorgd en die hem dus ook het nummer van zijn broer hadden kunnen geven (*ibid.*, p. 8).

Er mag hoe dan ook worden verwacht dat verzoeker de nodige inspanningen zou hebben geleverd om zich, al dan niet via de vrienden van zijn broer, terdege te informeren over het werk van zijn broer, temeer daar dit werk en de bedreigingen vanwege de taliban die hiermee gepaard gaan een van de hoofdredenen zijn van verzoekers vertrek uit Afghanistan. De gedane vaststellingen hebben bovendien betrekking op basiskennis aangaande zijn broers job, zoals zijn rang, eenheid en dagdagelijkse taken. Dit betreffen geen gevoelige details waarvan zou kunnen worden aangenomen dat zijn broer ze niet wilde delen om "*evidente veiligheidsredenen*". Door er verder nog op te wijzen dat ook zijn jongere broer "*uiteraard geen details over het legerwerk kan verschaffen*", verschoont noch verklaart hij zijn beperkte kennis over de job van zijn K. De Raad benadrukt dat het aan verzoeker toekomt om bovenstaande motieven aan de hand van concrete argumenten en elementen in een ander daglicht te plaatsen, waartoe hij evenwel in gebreke blijft.

De adjunct-commissaris overweegt in de bestreden beslissing verder op goede gronden dat het kant noch wal raakt dat de taliban verzoeker zouden willen inlijven, gelet op het (voorgehouden) profiel van verzoeker en zijn broer, en dat zij de moeite zouden hebben gedaan om verzoeker bij hem thuis meermaals te komen bedreigen omdat hij zich niet wou aansluiten, maar toch nooit overgingen tot actie, terwijl ze dat volgens zijn verklaringen wel bij andere dorpelingen deden. Verzoeker weerlegt deze pertinente overwegingen niet *in concreto* waar hij meent dat dat "*er geen draaiboek bestaat waarin de taliban hun rekruteringswijze hebben uiteengezet en dat zij stap per stap dienen te volgen*", er niet verwacht kan worden van de taliban dat zij op een logische manier handelen en redeneren, verzoeker niet instaat voor hun gedragingen en hij zich enkel gelukkig kan prijzen dat hij aan de dood is ontsnapt. Waar verzoeker verder stelt dat door hem te rekruteren de taliban dichter bij de overheid konden komen en wellicht hoopten op informatie van binnenuit, beperkt hij zich tot een blote bewering die hij op geen enkele wijze staaft. Verzoeker kan verder niet overtuigen waar hij argumenteert dat jongere familieleden vaak gerekruteerd worden ter boetedoening voor het werk dat hun familie voor de overheid uitvoerde. Dit kan in elk geval niet blijken uit de algemene informatie die verzoeker citeert, en overigens nalaat te voegen. Wat verzoekers persoonlijke situatie betreft, is het niet aannemelijk dat indien de taliban er werkelijk op uit zouden zijn geweest om hem te rekruteren ter boetedoening voor het werk van zijn broer K. bij het leger, waarvan zij na twee jaar op de hoogte zouden zijn gekomen, zij gedurende meerdere jaren geen actie zouden hebben ondernomen. Waar verzoeker benadrukt dat zijn familie naar de stad Nangarhar verhuisde "*waar de overheid aanwezig was als beschermingsmaatregel tegen de bedreigingen van de Taliban*", gaat hij eraan voorbij dat deze verhuis, althans blijkens zijn verklaringen, plaatsvond naar aanleiding van de aanval op de controlepost waar hij werkte en aldus kort voor verzoekers vertrek dient te worden gesitueerd (AD, stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 13,

15-16). Deze verhuis kan aldus niet verklaren waarom de taliban gedurende meerdere jaren geen actie zouden hebben ondernomen tegen verzoeker en zijn familie. Bovendien blijkt dat verzoekers vader en jongere broer, die mee met verzoeker naar Nangarhar waren verhuisd, op heden terug in het dorp wonen, ondanks de bedreigingen die zij daar zouden ontvangen (*ibid.*, p. 17). Dat zijn vader genoodzaakt was om terug te keren opdat hij kon werken en voorzien in het onderhoud van de resterende familieleden, zoals verzoeker in zijn verzoekschrift betoogt, neemt niet weg dat de taliban klaarblijkelijk nog steeds de daad niet bij het woord hebben gevoegd. Waar verzoeker bemerkt “*dat hoewel de Taliban blijven vragen achter hem, er niemand aanwezig is die de taliban effectief kunnen straffen ter boetedoening*”, verklaart hij niet waarom de taliban dan gedurende de zes jaar dat ze reeds op de hoogte waren van K.’s job in het leger wel meermaals bedreigingen zouden hebben geuit, maar nooit overgingen tot actie.

De documenten die verzoeker tijdens de administratieve procedure heeft neergelegd ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming kunnen de hoger gedane vaststellingen niet in een ander daglicht stellen, zoals door de adjunct-commissaris terecht als volgt wordt toegelicht in de bestreden beslissing: *“De documenten die u neerlegt doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Met betrekking tot uw eigen taskara, de taskara van uw broer en uw vader moet worden opgemerkt dat deze louter betrekking hebben op jullie identiteit. Met betrekking tot het certificaat van uw werk en de bankaart van uw broer moet worden opgemerkt dat uit de aan uw dossier toegevoegde objectieve informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse ‘officiële’ documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Documenten uit niet-officiële bronnen, zoals onder andere dreigbrieven, zijn om voor de hand liggende redenen nog gemakkelijker te vervalsen dan ‘officiële’ stukken. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen. Wat betreft de foto’s van u en uw broer dient gesteld dat aan foto’s weinig bewijswaarde kan worden toegekend daar deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden of manipulatie geen garantie bieden over de authenticiteit van wat wordt afgebeeld.”*

Deze motieven vinden steun in het administratief dossier en worden door verzoeker op generlei wijze betwist, laat staan ontkracht of weerlegd, zodat ze onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

De foto’s die verzoeker middels een aanvullende nota heeft bijgebracht en die verzoeker afbeelden in een legeruniform kunnen evenmin een ander licht werpen op voorgaande analyse. Door mogelijke inscenering van omstandigheden of manipulatie kunnen deze foto’s geen garantie bieden voor de authenticiteit en oprechtheid van wat wordt afgebeeld en kan hier bijgevolg weinig bewijswaarde aan worden toegekend. Dat aan deze foto’s maar een heel beperkte bewijswaarde kan worden toegekend mag tevens blijken uit het feit dat verzoeker ze niet heeft neergelegd op het CGVS en tijdens zijn persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk verklaarde nooit foto’s genomen te hebben van zijn tijd bij de lokale opstandelingen (AD, stuk 4, ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 8).

Hierboven, onder punt 2.3.3., is reeds gebleken dat de adjunct-commissaris het verzoek om internationale bescherming van verzoeker op individuele wijze heeft onderzocht en omstandig en duidelijk de motieven heeft uiteengezet waarop hij zijn beslissing baseert. De Raad schaart zich dan ook achter de overige motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van verzoekers vluchtrelaas, en die door verzoeker niet worden weerlegd of ontkracht.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in dezen is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Derhalve kan verzoeker het voordeel van de twijfel niet worden verleend.

Het geheel aan documenten, objectieve landeninformatie en de verklaringen van verzoeker in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang alsook in het licht van algemene situatie in Afghanistan, acht de Raad het geheel aan de voormelde bevindingen voldoende determinerend om te besluiten dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt Afghanistan te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor de taliban.

Verder voert verzoeker in zijn verzoekschrift aan dat hij al bijna twee jaar in België verblijft waardoor hij bij een terugkeer naar Afghanistan een bepaald risicoprofiel heeft, nu de taliban België als een ongelovig

land zouden beschouwen, en meent hij dat hij eventueel zal blootgesteld worden aan uitsluiting of stigma door de gemeenschap omdat zijn broer slachtoffer werd van de taliban. Verzoeker merkt verder op dat hij in België naar school gaat, zich inzet om in België aan zijn toekomst te werken en zich ontwikkeld heeft naar Belgische normen en waarden.

Op basis van de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier kan wat dit betreft de volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afgaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO “*Afghanistan Country Focus*”, januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. Om de interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de de-factoregering opnieuw het *Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar)* (hierna: het MPVPV) opgericht (EASO “*Afghanistan Country Focus*”, januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de de-factotalibanregering, evenals de provinciale de-factoregeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA “*Afghanistan security situation*”, augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 41 ev.).

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van “*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*”, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA “*Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022*”, p. 17). Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 45-48). Een internationale analist vertelde de EUAA in maart 2022 dat sommige lokale afdelingen van het MPVPV de regels uitgebreider handhaven dan was voorzien door het de-factoministerie in Kaboel. Een bron beschreef de provincies Takhar en Badakhshan als voorbeelden van gebieden waar het de-factoministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze dienen te worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, “*Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban’s second Emirate*”, van 15 juni 2022 in EUAA “*Afghanistan security situation*” augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat betreft “*zina*” – i.e. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijks seksuele betrekkingen, wat tevens kan worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, “*Taliban’s impact on the population*”, juni 2022, p. 23-24). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (*Ministry of Communications and Information Technology*) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals *TikTok* of andere programma’s met “*immorele inhoud*” te beperken. (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 44). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, “*Taliban’s impact on the population*”, juni 2022, p. 23, waarnaar wordt verwezen in EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangaf dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de islam en het islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLONews, “*Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada*”, 8 December 2021 in EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pasjtoe-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijten. In het bijzonder in rurale Pasjtoe-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun ‘oorspronkelijke status’, zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 55).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA “*Guidance Note*” van april 2022 die verwijst naar de EASO COI Query “*Afghan nationals perceived as ‘Westernised’*”, 2 september 2020, met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

(i) personen “*die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden*”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;

(ii) personen die “*verwesterd*” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn. Er dient sprake te zijn van kenmerken of overtuigingen die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, *Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z*, punten 70-71). Evenmin zal elke Afghaan die terugkeert uit Europa een verwestering worden toegedicht omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest *Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk* van het EHRM van 28 juni 2011, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid “to

play the game". Het komt aan verzoeker toe *in concreto* aan te tonen dat hij daadwerkelijk is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd.

Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risicoanalyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van "zina" kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA waarnaar de verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA, "Country guidance: Afghanistan", januari 2023, p. 21 en 72-79).

Er blijken *in casu* geen concrete elementen of aanwijzingen te zijn op basis waarvan kan worden aangenomen dat verzoeker bij terugkeer naar Afghanistan met een redelijke mate van waarschijnlijkheid zal worden vervolgd omdat hij verwesterd is of als dusdanig zou worden gepercipieerd.

Gelet op het geboortjaar dat bij de DVZ werd geregistreerd op basis van voormeld resultaat van het leeftijdsonderzoek (AD, stuk 7, 'Deel DVZ', verklaring DVZ, vraag 4) – welk jaar verzoeker overigens ook opgeeft in voorliggend verzoekschrift – dient te worden aangenomen dat verzoeker ongeveer 23 jaar oud was toen hij Afghanistan in 2021 verliet. Er kan bijgevolg worden aangenomen dat hij zijn vormende jaren in Afghanistan heeft doorgebracht. Voorts blijkt uit zijn verklaringen dat verzoeker nog familie heeft in Afghanistan en dat hij daar nog maandelijks contact mee heeft (AD, stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 9) zodat, bij gebrek aan elementen die hierover anders doen denken, kan worden aangenomen dat hij er nog steeds beschikt over een familiaal netwerk. Verder stelt de Raad vast dat verzoeker zich nog steeds bedient van een tolk Pasjtoe en aanduidt soennitisch moslim te zijn (*Ibid.*, p. 4). Op basis van de stukken van het rechtsplegingsdossier kan dan ook niet worden aangenomen dat verzoeker totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en dat hij zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

De Raad wijst er bovendien op dat een door louter tijdsverloop ontwikkelde westerse levensstijl in beginsel geen afdoende reden is om te worden erkend als vluchteling, tenzij de verzoeker aannemelijk maakt dat deze levenswijze bijzonder belangrijk is voor hem en een wezenlijk bestanddeel vormt van zijn identiteit of zijn morele integriteit. Het komt aan verzoeker toe om dit aan te tonen, met name dat hij bepaalde concrete gebruiken of elementen van een levensstijl heeft aangenomen die deel uitmaakt van of dermate fundamenteel is voor zijn identiteit of morele integriteit dat er van hem niet mag worden verwacht dat hij afziet van dit gedrag of deze levenswijze opgeeft om een dreigende vervolging te ontlopen wegens niet-naleving van heersende regels en normen in Afghanistan, en dit als uiting of toeschrijving van een politieke of religieuze overtuiging. Verzoeker blijft hiertoe evenwel in gebreke.

Uit de loutere omstandigheid dat verzoeker inmiddels twee jaar in België verblijft kan verder niet worden afgeleid dat hij hierdoor dermate verwesterd is dat hij niet zou kunnen terugkeren naar en/of aarden in Afghanistan. Verzoeker beweert in zijn verzoekschrift ook naar school te gaan in België en zich ontwikkeld te hebben naar de Belgische waarden en normen, maar laat na dit te staven of verder te concretiseren. Verzoekers betoog mist dan ook de nodige concretisering, uitwerking en staving om enige daadwerkelijke of gepercipieerde verwestering aan te tonen.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift opmerkt dat de taliban geen duidelijk standpunt hebben ingenomen ten aanzien van terugkeerders en dat zij een streng islamitisch beleid wensen te voeren, ter staving waarvan hij verwijst naar en citeert uit landeninformatie, wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaats grijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Een individuele beoordeling blijft bijgevolg noodzakelijk. Uit het

voorgaande blijkt evenwel dat verzoeker niet concreet aantoont dat hij in de actuele stand van zaken in geval van terugkeer naar zijn provincie Nangarhar als verwesterd zal worden gepercipieerd, noch dat hij niet in staat zal zijn om zich aan te passen aan de aldaar heersende waarden en normen. Door in zijn verzoekschrift louter te citeren uit algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, werpt verzoeker hier geen ander licht op.

Er wordt voorts niet betwist dat Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kan echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging. Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit het Westen blijkt nergens in de aanwezige informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld. Verzoeker reikt echter in het kader van zijn beschermingsverzoek geen concrete elementen of aanwijzingen aan dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie of zijn lokale gemeenschap zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofde sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die kan worden gelijkgesteld met vervolging. Aan het militaire profiel van zijn broer K. en de problemen die daaruit zouden zijn voortgevloeid met de taliban kan, zoals hoger is komen vast te staan, geen geloof worden gehecht. Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat de gemeenschap of de dorpelingen hem zullen belasteren uit schrik voor de taliban. Uit zijn verklaringen blijkt verder niet dat zijn familie problemen heeft gekend omwille van zijn vertrek uit Afghanistan of zijn verblijf in Europa.

Voorts maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban. Evenmin zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker Afghanistan verliet omwille van problemen met de taliban, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of zijn lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden gevisieerd door de taliban, laat staan dat zijn vertrek uit Afghanistan om die reden risicoverhogend of -verzwarend zou zijn.

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift tevens kritiek op de gehanteerde landeninformatie. De Raad is er zich van bewust dat de machtsovername door de taliban in Afghanistan een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen aldaar en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren. Het betoog van verzoeker doet hierover niet anders denken.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift nog verwijst naar het arrest van de Raad met nummer 255 609 van 4 juni 2021, dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben. Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van voornoemd arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

Gelet op het voorgaande maakt verzoeker, die zijn vormende jaren in Afghanistan heeft gehad en er nog over een familiaal netwerk beschikt, niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.5.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

2.3.5.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn voorgehouden problemen met – en vrees voor – de taliban, niet aannemelijk heeft gemaakt en dat evenmin kan worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging omwille van (een toegeschreven) verwestering.

In de mate dat verzoeker verwijst naar de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan, herinnert de Raad eraan dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de Kwalificatierichtlijn) (heden de richtlijn 2011/95/EU). Het begrip “*ernstige schade*” in dit artikel heeft betrekking “*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “*Country Guidance: Afghanistan*” van EUAA van januari 2023 (p. 111: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*”)

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bijvoorbeeld in het kader van een kindhuwelijck of handel in kinderen, waar de actorvereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afgaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19-pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afgaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, ontwrichting van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt gevisieerd of dat hij behoort tot een groep van gevisieerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Voor zover verzoeker van mening is dat de huidige humanitaire crisis in Afghanistan het gevolg is van het feit dat er een einde is gekomen aan de internationale hulp die veel Afghanen in staat stelde te overleven, wijst de Raad erop dat hieruit nog niet volgt dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet van toepassing is. De sancties en economische acties worden immers opgelegd door buitenlandse regeringen en internationale instellingen en zijn gericht tegen het talibanregime en individuele talibanleden. De sancties en economische acties viseren op zich Afghanistan noch de Afgaanse bevolking. Dit neemt niet weg dat de Afgaanse bevolking eveneens wordt getroffen door deze sancties en economische maatregelen die via een domino-effect een ernstige impact hebben op hun leefomstandigheden en socio-economische situatie. Er is echter in hoofde van de buitenlandse regeringen en de internationale instellingen geen sprake van een opzettelijk handelen of nalaten dat specifiek is gericht tegen de

Afghaanse bevolking, laat staan tegen verzoeker. Voorts is de Raad van oordeel dat de redenen waarom internationale sancties en economische maatregelen worden getroffen tegen de taliban een onvoldoende aanknopingspunt vormen om te kunnen stellen dat het risico om bij terugkeer terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting voortvloeit uit een opzettelijk handelen of nalaten vanwege de taliban dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan dat verzoeker *in casu* persoonlijk wordt gevisieerd. De Raad herinnert eraan dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakte immers geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij in Afghanistan zou hebben gekend.

2.3.5.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden gevisieerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c) van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de in het rechtsplegingsdossier aanwezige landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de National Resistance Front (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en hit-and-runaanvallen gericht op checkpoints en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvoien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van '*improvised explosive devices*' (IED's). De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen. Daarnaast is ISKP ook

verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF, alsook tegen ex-overheidsmedewerkers.

Volgens de UCDP-gegevens gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 om 925 veiligheidsincidenten, i.e. *'incidents with at least one recorded fatality'*, over het hele land waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panjshir (79) (EUAA *"Country Guidance Afghanistan"*, januari 2023, p. 122-123).

UNAMA registreerde in de periode tussen 15 augustus 2021 en 30 mei 2023 in totaal 3 774 burgerslachtoffers (waarvan 1 095 dodelijke en 2 679 gewonden), wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA, *Afghanistan. Security Situation*, augustus 2022, p. 62, en UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023). Hiervan viel meer dan drie vierde (2 814 slachtoffers) te betreuren bij IED's-aanvallen op bevolkte gebieden, zoals gebedshuizen, markten en scholen. *'Explosive remnants of war'* waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van *'targeted killings'*. Ondanks een aanzienlijke daling van het aantal conflict gerelateerde burgerslachtoffers in Afghanistan sinds 15 augustus 2021, is er geen overeenkomstige daling van de burgerschade veroorzaakt door zelfmoordaanslagen. Uit de cijfers van UNAMA blijkt niet alleen dat er nog steeds burgerslachtoffers vallen als gevolg van dergelijke aanvallen, maar ook dat de dodelijkheid van zelfmoordaanslagen sinds 15 augustus 2021 is toegenomen, waarbij een kleiner aantal aanvallen een groter aantal burgerslachtoffers maakt (UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023).

De UN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalde tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal *'armed clashes'*, luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

ACLED documenteerde 2 635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "gevechten", 994 als "geweld tegen burgers", en 477 als "explosies/geweld op afstand" (EUAA *"Country Guidance Afghanistan"*, januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI Query Afghanistan, november 2022, p. 10).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal gewelddadigheden gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA *"Country Guidance Afghanistan"*, januari 2023, p. 124).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *"Country Guidance Afghanistan"* van EUAA van januari 2023.

De Raad wijst er opnieuw op dat de kritiek die verzoeker in zijn verzoekschrift uitoefent op de gebruikte landeninformatie niet volstaat. Zoals hierboven reeds werd gesteld, is de Raad zich ervan bewust dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen, maar oordeelt hij dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren. Het betoog van verzoeker doet hierover niet anders denken.

Verzoeker brengt geen informatie bij die een ander licht kan werpen op de voorgaande analyse. De informatie die hij aanhaalt in zijn verzoekschrift ligt immers in dezelfde lijn als deze waarop de bovenstaande analyse is gesteund.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Nangarhar. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan individuele elementen vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023.

Er dient echter te worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet verhogen.

2.3.5.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.7. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de adjunct-commissaris op basis van een niet-correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. Een schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.3.8. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.9. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de adjunct-commissaris oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pasjtoe machtig is. De Raad stelt verder vast dat de adjunct-commissaris zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de adjunct-commissaris niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.10. De Raad wijst er tot slot op dat de bewijslast in beginsel op de verzoeker om internationale bescherming zelf rust. Waar verzoeker wijst op de samenwerkingsplicht in hoofde van de asieliinstanties en in dit verband rechtspraak van onder meer het Hof van Justitie aanhalen, gaat hij er klaarblijkelijk aan voorbij dat de samenwerkingsplicht vervat in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) geen synoniem is voor "*gedeelde bewijslast*", maar hoogstens een nuancering inhoudt van de bewijslast die in beginsel op de schouders van de verzoeker om internationale bescherming rust. De samenwerkingsplicht vervat in de tweede zin van artikel 4, eerste lid van voormelde richtlijn volgt immers pas nadat de bewijslast, zoals omschreven in de eerste zin van voornoemd artikel, in de eerste plaats bij de verzoeker om internationale bescherming is gelegd. De asieliinstanties moeten niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin hun taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. De samenwerkingsplicht die op de schouders van de asieliinstanties rust doet dus geen afbreuk aan de verplichting van de verzoeker om internationale bescherming om de relevante gegevens noodzakelijk voor de beoordeling van de gegrondheid van zijn verzoek om internationale bescherming spontaan en zo spoedig mogelijk te verstrekken. Het is dan ook aan verzoeker om alle nodige elementen voor de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming aan te reiken en de door hem voorgehouden vrees voor vervolging of het

vermeende reële risico op ernstige schade *in concreto* aannemelijk te maken, wat hij - gelet op het voorgaande – heeft nagelaten.

2.3.11. Waar verzoeker in uiterst ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de adjunct-commissaris tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht februari tweeduizend vierentwintig door:

S. WILLAERT, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

C. VAN DEN WYNGAERT, griffier.

De griffier, De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

S. WILLAERT